

En modern cykel-vagabond lär dig

Om konsten att resa lätt och

Efter ett par decennier som konsult för utvecklingsprojekt i Asien och Afrika, började Dag fundera på, varför man har så mycket grejor med sig på resor. Som mest, när han bodde i New Delhi i Indien, hade Dag åtta stora resväskor och insåg då, att det materiella hade blivit en belastning. Han började då ge bort saker – ända till volymen var nere i "en väska".

Text / Foto : DAG VEGGER

● För drygt fem år sedan började jag jobba mindre och resa mer. När jag såg vilka enorma bördor som backpackers och långfärdscyklister släpade på, insåg jag att här behövdes en analys av vad man verkligen använder. Och vad som är den mest lämpliga utstyrseln, för att kunna leva ett fritt nomadliv.

Jag ville dessutom kunna cykla och kom fram till, att en hopfällbar cykel var det som skulle göra mig mest flexibel. I Aten hittade jag den för mig ultimata hopfällbara modellen – en Dahon Mu-sl i prisklass 13-14.000 kr. Cykeln väger endast 8.5 kg och fälls ihop på några sekunder. Även om den har 20-tums hjul och nio växlar, har jag genom test kommit fram till, att jag cyklar väl så snabbt på denna, som på min gamla 18-växlade långfärdscykel hemma i Nacka. Till den hopfällbara köpte jag även en lätt bärväska. När jag flyger, sveper jag in cykeln i skumplast och använda kartonger som extra skydd – material som du kan få gratis, om du kontaktar ett köpcentrum och som sedan kan slängas när man är framme. Oftast får jag då med cykeln som ordinarie bagage på flyget.

Min första famlande resa på den hopfällbara började i Pireus (utanför Aten), där jag rullade

ombord på färjan till Paros. Fortfarande hade jag för stor last, men med analys av vad jag faktiskt använde, kunde jag sedan succesivt minska bagaget. Jag skaffade en liten ryggsäck med handtag och hjul, typ kabinväska. 3-4 t-tröjor, en tunn tröja av merino-ull, en superlätt dunjacka, två par shorts, badbyxor, ett par lätta linnebyxor plus ett par bomullsjeans, en lätt regnponcho samt tre par strumpor och underkläder. Det var vad jag behövde och då fanns även plats för en laptop (MacBook Air), min iPad och en Kindle Reader för mitt bärbara bibliotek. Tvåten utfördes i handfatet på hotellrummet.

Den första resan fortsatte genom den grekiska övärlden, in i Turkiet och med buss plus cykel genom Anatolien. Med stopp för trampande genom spektakulära landskap, som t ex Cappadocia. I östra Turkiet nådde jag fram till foten av Mount Ararat, 5.137 möh. Spontant frågade jag en trekkingbyrå, om det gick att få följa med en grupp som skulle bestiga berget. Visst, inga problem. Jag kunde ansluta nästa morgon. Klätterpjäxor, isbroddar, vantar och dunjacka – allt gick att hyra. De ordnade även tält, sovsäck och mat för den fyra dagar långa vandringen. Så trots min medtagna minimala packning, kunde jag bestiga detta sagolika berg – där övre delen är täckt av glaciäris och snö.

Smidig för "stadsvandring"

Vartefter blev jag varse, att folk behandlade mig annorlunda än de som kom med enorma ryggsäckar – ja, ibland två, många hade en extra på magen. Folk var mycket nyfikna när jag bar väskan från bussen, fällde ut cykeln, satte fast min lilla ryggsäck och var klar att cykla i väg. Man frågar ofta var jag har fått tag i cykeln och kommenterar hur smidigt det måste vara, att resa med så liten packning. Cykeln fungerar som ett kontaktskapande medel.

När jag har lämnat väskan på något hotell, är cykeln oerhört praktisk för att utforska en stad. Man är inte beroende av vanliga cykelparkeringar, eftersom cykeln vikts ihop och låses fast vid något

Faktaruta

Dag Vegger är norrman, men har bott i Sverige sedan 1979 och har familj här. Han är civilingenjör, men har även läst socialantropologi och arbetar som fristående konsult inom transportsektorn. Främst med utredning och planering av olika vägprojekt, finansierade av Världsbanken, Asiatiska Utvecklingsbanken och EU-bistånd. Dag har bott 10 år i Asien och 6-7 år i Afrika – senast var han rådgivare åt Transportministeriet i Kenya.

Hans cykelintresse har inget med jobbet att göra, även om han naturligtvis passar på om tillfälle ges. Han trampade t ex genom Zimbabwe efter ett slutfört uppdrag i Mozambique. Idén med att "resa lätt" har vuxit fram spontant. Det ger positiva upplevelser, möten med människor och kulturer som knappast annars skulle ske, menar Dag. Som extra bonus håller han sig i form. Dag har även skapat en websida i ämnet, som dock inte uppdaterats på länge. Men nu har han fått ny energi – se www.onthelightway.com.

flexibelt

lämpligt föremål. Jag väljer med omsorg var jag låser fast den. Är det t ex utanför ett museum med vakter, passar jag på att göra en överenskommelse med dem, om att de håller ett öga på cykeln. Ibland får jag ta med den in i garderoben. Vill jag sätta mig på ett fik eller på en restaurant, vecklar jag bara ihop cykeln och ställer den bredvid bordet eller inom synhåll. Vid övernattnings förvarar jag den hopvikt på rummet.

Under de senaste fem åren har jag cyklat genom de flesta länder norr om Medelhavet plus Malta och Marocko. Jag har haft cykeln med på jobb i Azerbadjan, Mozambique och Kenya med en avstickare för cykling på Seychellerna. Hösten 2012 cyklade jag genom Zimbabwe, en underbar upplevelse. Jag tog hojen genom Jordanien – från Amman till Petra via Döda Havet, där jag trampade 430 meter under havsnivån. Det har även blivit turer genom Mexico, Belize och Guatemala och i somras gick färden till östra delen av Centraleuropa – genom Ungern, Slovakien, Rumänien och Bulgarien till Grekland.

Inga haverier

Efter tusentals kilometer i 28 olika länder på fyra kontinenter känns cykeln fortfarande som ny. Den har klarat av att fraktas under närmare 30 flygresor utan att skadas. Förutom några punkteringar är enda incidenten, när de hade grävt ett dike rakt över vägen nära Petra i Jordanien. Jag kom i hög fart i en nedförsbacke och bakfälgknäcktes. Jag kan också notera att punkteringar sällan är något problem, så länge man håller sig utanför Europa. I länder som Marocko och Zimbabwe finns däckverkstäder ofta nära till hands eller så erbjuds man skjuts till närmaste verkstad. Det senare skulle knappast ske, om du kom trampande på en tungt lastad långfärdscykel. Men min hopfällbara kan man snabbt vika samman och placera i bilens baklucka eller på ett pickupflak. För övrigt har det aldrig varit något problem överhuvudtaget, att få med cykeln hopfäld i packväskan på bussar och tåg.

Ta en paus i regnet

Konceptet med att resa lätt förutsätter att du håller dig till någorlunda varma länder. Eller när det är sommar på kallare breddgrader. Skulle cykelresan tillfälligt kräva mer, är det enklare att köpa kläder på plats och sedan ge bort dem – när de inte längre behövs. Då slipper du släpa på mängder av plagg, som eventuellt kan komma till användning. Vad gäller nederbörd, står jag heller över en extra dag på ett ställe, om regnet är ihållande – än att plåga mig i onödan. Därför är en lätt poncho allt som behövs. En plastsked är bra att ha med, om man vill köpa en yoghurt. En lätt grönsaksskalare och en schweizisk armékniv är också nyttiga verktyg, om du vill äta något på vägen. □

OVAN TV – *En luftigt klädd författare på stadsutflykt i Kenyas huvudstad Nairobi.*
NEDAN TV – *Hela Dags långfärdspackning inför en flygtransport.*

OVAN TH – *Vid Döda havet med full cykelpackning. Här var det skönt att ta ett dopp, menar Dag – rena spabadet.*

NEDAN TH – *Strandparkering på Seychellerna, en ögrupp långt ute i Indiska Oceanen.*

Vid en väggkant i Zimbabwe, likaledes fullt utrustad. Det skall kanske påpekas att detta inte gäller för campingturer – vilket dock inte rekommenderas i lejontäta länder.

